

Fénysugár

Evangeliumi hitébreeztő és hitmelyítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár evang. lelkész. — Laptulajdonos: „Fébé” Evang. Diakonissza Nőegylet. — Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. — Előfizetési ára: fél-évre 2 pengő 25 fillér, többes küldésnél 2 pengő. — Egyes szám 20 fillér. — A kiadásért felelős: Pauer Irma, diakonissza főnöknő. — Kiadóhivatal: Klotildiliget, Pestmegye.

Légy bátor és erős!

(Józsué 1 : 6, 7, 9.)

Miben légy erős? Nem abban, hogy testi erődöt mutogasd és avval igyekezzél másokat leteperni. De még abban sem, hogy a világi dolgokban való ügyességedet, vagy a tudományokban való jártasságodat fitogtasd. Mindezzel csak a világ dicséretét vivhatod ki s világi előnyöket szerezhatsz meg. Légy bátor és erős abban, hogy Uradról és Megváltódról bizonytságot tégy! Ne szégyeld azt, hogy az övé vagy, ne rejtsd keresztyénségedet a véka alá, hanem tedd a gyertyatartóba, hogy fénylik mindenki számára. Légy bátor és erős abban, hogy az Urért és az Ő szent országáért munkálkodjál s ne engedd magadat ebben föltartóztatni sem gyávaság, sem gyöngegség által.

De hogy lehetsz bátor és erős? Ha betöltöd azokat a feltételeket, amelyeket Józsué elé szab az Úr, akinek elsősorban is szólt ez a rendelet. Józsuének hont kellett foglaltania, ellenségeket meggyőznie s így testi erőre is szüksége volt és mégis nem azt mondja neki az Úr, hogy edzd az izmaidat, sportolj és tornázz! hanem azt mondja, hogy: engedelmeskedjél az én törvényemnek és attól se jobbra, se balra el ne térj! S hogy ezt megcselekedhesd, ismerd meg jól az én törvényemet, tanulmányozd azt és gondolkodjál róla éjjel és nappal! Tehát még a testi munka elvégzéséhez, a testi erő kifejtéséhez is arra van szükség elsősorban, hogy a lélek állapota rendben legyen, a lélek legyen folytonos összeköttetésben az Urral az igének ismerete s az annak való engedelmeség által.

Józsué még csak a törvényt tanulmányozhatta, mi már az evangéliumot is. Ha már a törvény ismerete is erőssé és bátorrá tehet, mennyivel inkább az evangéliumé, amelyben bennefoglaltatik az isteni törvény is, de amelyben bennefoglaltatik a felszabadító erő is a bűn legyőzésére, a törvény betöltésére. Így hát, amit Józsuétól megkívánt az Úr, azt tőled, a Jézus Krisztus ismerőjétől, százszorosan megkívánhatja. Légy hát bátor és erős az Urban és az Urért!

Vargha Gyuláné.

BIZALOM.**A kigyó:*

Kis búzaszem, a földbe hintve,
Nincs oly szegény más senki, mint te,
Ugyan gonosz urad lehet,
Hogy ily kegyetlen' bánt veled.

A búzaszem:

Az én uram, ha jól ismernéd,
Rossznak nevezni őt nem mernéd,
Azért halok meg itt a földben,
Hogy áldás váljék majd belőlem.

A kigyó:

Óh, ha urad téged szeretne,
Sötét utakra nem vezetne;
S ha meghalsz itt a föld gyomrába,
Áldássá hogy lehetsz, te kába?

A búzaszem:

Ő mondta, s engem ez megnyugtat;
Örök igazság nem hazudhat;
A szent, a tiszta szeretet,
Halálra az szánt engemet.

A kigyó:

Óh, hogy lehetsz oly ostobal
Elhinni nem fogom soha,
Hogy a halálból élet válnék;
Csak pusztulás, mi rád ott vár még.

A búzaszem:

Uram csodás szerelme fed be,
Az fog fölkeltni új életre,
S bár nem tudom, ez hogy megy vég-
Szivem nem hajlik a kétséghez, [hez,
Megád az Úr, ha itt az óra,
Mindent, mi kell, hogy éljek újra,
Erőt, amely valóm betöltse, —
Éltemnek úgy lesz sok gyümölcse.

A kigyó:

Szegény kalász, mi hasznod benne?
A sarló, halld, már mintha pengne!
Csak higgy vakon, bízzál tehát,
Hisz nem tudod, mi vár reád.

A búzaszem:

Bár rám az Úr áldásit adja,
Bár süssön rám kegyelme napja,
Üdítsen harmat tiszta csöppje,
Terítsen sarló bár a földre,

Mindegy, — Ő tudja, mit cselekszik,
Szivem csak Őhöz zá menekszik.
Ő szólt és én hiszek neki,
Mert Ő szavát meg nem szegi.

A kigyó:

Csak halld tovább! Dicső urad
Cséplők kemény kezébe ad,
Rád jár a rúd, csak légy rá készen,
Agyonpüfölnek majd egészen.

A búzaszem:

Káromra még az sem lehet,
Csak nem teszek kérdőjelet
Az Úr ígérete mögé,
Ki még szavát meg nem szegé?

A kigyó:

Uj kint is készít még számodra,
Porrá örölnek a malomba.

A búzaszem:

Tanácsot adjak tán az Úrnak?
Szavára hogy ha összezúznak,
Hitem az Ő kezét megérzi,
S tudom, művét Ő jól bevégzi.

A kigyó:

Ha szóm mindent elődbe festne,
Tudom, kétségbe lennél esve,
Sötét vizek hullámain,
Tüzes kemencze lángjait.

A búzaszem:

Az árra, lángra, rászorultam,
Míg mindent jól meg nem tanultam.
Az útra néztek csüggedezve?
S ne bízzam inkább Mesterembe?

A kigyó:

Csak bízzál, majd elér a végzet,
Sujtó kezét ugyanis megérzed,
S ha az nem fáj, hogy tűzbe tesznek,
Fáj a gyalázat, hogy megesznek.

A búzaszem:

Jól van, ha bár ily sors is érjen,
Csak akkor is Uram dicsérjem,
Ővé az áldás, tisztelet,
Ki biztosan célhoz vezet.

* Mutatvány Vargha Gyuláné „Dicsőség
Istennek” című verseskötetéből. Ára fűzve
5 pengő, diszes vászonkötésben 7 pengő.

Királyok két könyve. I.

(2)

Az első könyv 12. fejezetével beáll a khaosz. Az események olyan zürzavara tolong előttünk, melyben első olvasásra nehéz eligazodni. Az ország kettészakadása folytán két színen kell immár a történet folyamatát figyelni. Salamon törvényes örököse, a gőgös Roboám, csak Júda és Benjamin törzsét tudja jogara alatt tartani Jeruzsálemmel, mint régi székhellyel. A többi tíz törzs Jeroboám alatt egyesül Sikem székhellyel. Ettől kezdve Izrael alatt csak az utóbbi, északi országrész, Júda alatt pedig az előbbi, tehát déli országrész értendő. A két országrész történetét nem folytatólagosan, hanem mozaikszerű egymásmellérakással tárgyalja mindkét könyv, egészen II. Királyok 17-ig, ahol az asszíriai fogságba való hurcoltatás folytán a tíz törzs országa végkép megszűnik. Attól fogva csupán Júda történetével van dolgunk.

Hogy a kép áttekinthetőbb legyen, figyeljük végig először az Izraelről szóló fejezeteket. 975—722-ig, tehát harmadfélszáz év alatt 20 király váltakozik a trónon. Husz közül csak tíz hal meg természetes halállal. Legtöbbjé úgy kerül trónra, hogy elődjét megöli. Ehhez járul az ótestamentomi kijelentéstől való elhajlás. Hogy népét a Jeruzsálemi templom látogatása Judához való visszapártolásra ne csábítsa, az ország két helyén, északon, meg délen, aranyborjút állítat fel Jeroboám, — mint egykor Áron a Mózes már unó nép unszolására. (12. fej.) A bálványozásnak ezen Izraelita hagyományokra támaszkodó formáján kívül azonban már Jeroboám s még inkább utódai alatt felelevenedik a Baál- és Asera-kultusz, tehát az idegen eredetű bálványimádás. Ugyanez a bál-

ványimádás fertőzte meg Izrael Kanaán elfoglalása után a leigázott nép részéről. Most az ország határán tulról, a még ott lakó kananita népektől jön a fertő. Teljes kivirágzását Akháb alatt éri el. Mint Salamon, ő is idegen királyleányt vesz el feleségül a Sidon-i királyi udvarból Jézabel személyében. Az ő kedvéért Samáriában, melyet már apja Omri tett meg Sikem helyett az ország fővárosává, templomot épített, s pazar szerzetásokat rendel el a tiruszi Baál tiszteletére. (16. fej.) A legszomorúbb, hogy Izrael mindezt szó nélkül tűri. Júdeából eljön ugyan egy próféta tiltakozni a bétheli bálványozás ellen még Jeroboám alatt, de határozatlansága miatt őt magát is egy oroszlán öli meg. (13.) Jézabel szabadon fejthet ki propagandát az új kultusz mellett, sőt Jehova, helyesebben Jahve tisztelete ellen. Egy közbeszúrásból megtudjuk, hogy az Úr minden prófétait meg akarta öletni s csak százat tudott közülök Abdiás, Akháb minisztere, elrejtés útján megmenteni.

Ekkor lép fel *Illés*. Egyesek szerint az egész Ótestamentom legfenségesebb hőse. Mindenesetre a Királyok két könyvének legkiemelkedőbb alakja. Első megjelenése alkalmával, mikor Akháb-nak bejelenti az itéletképen bekövetkező szárazságot, már mint nagy dolgokra elhívott, s kész próféta egyéniség áll előttünk. Egyedül ő meri felemelni szavát a Baálkultusz s papjai ellen. G. A.

Egy anya.

A fiúk látták édesanyjukat napról-napra csendesesen, méltóságteljesen végezni a munkáját. Egyik nap holtan vitték haza az édes-

apjukat. Építkezés közt leesett az állványról és meghalt. Ez az eset a négy fiúban is komoly gondolatokat keltett. Ekkor tört ki a háború. Mind a négy fiú bevonult. Az edesanyjuk, mielőtt elmentek, komolyan szólt hozzájuk, azután még csendesebben végezte a munkáját megkétszerezett szorgalommal.

Alig mult el egy nap is úgy, hogy ne irt volna valamelyik fiának és nem volt egy nap sem, amikor ne kérte volna az Urat hő imában fiai lelki üdvéért.

Egy nap levél érkezett a második fiútól. Az édesanya újra és újra elolvasta és közben folytak a könnyei. A levél így szólt: „Anyám, a te Megváltód, az én Megváltóm is. Vele járok a nélkülözések és halálveszedelmek közt az élet útjain. Köszönöm neked. Anyám!” — Két nappal később elesett a harc-téren.

Azután két levél érkezett, a két fiatalabbtól. Az egyik így szólt: „Anyám, hála Istennek már én is tudok imádkozni. Óh, mennyivel jobb imádkozva menni az ütközetbe, mint átkozódva. Anyám, az imád győzött!” A második levélben ez volt: „Anyám, a Bibliát nagyon megszerettem. Nem akarok többé Jézus nélkül élni. Nem tudom megérteni, hogy eddig, hogy tudtam”.

Amikor az édesanya elolvasta, kezébe rejtette az arcát és sírt. „Három már a Tied, Megváltóm. Egy már közülök ott van a Te országodban. Óh, vond a negyediket is magadhoz” — így imádkozott.

Hetek multak el. Egyszerre jött a hír: „A legidősebb fiú meghalt. Az utolsó szavai ezek voltak: — Én is megtaláltam Öt, mondd meg az édesanyámnak”.

Az Úr az én világosságom.

Egyszer — írja Frommel német lelkész — egy nyolcvan éves haldokló férfi ágyánál ültem. Nagyon szegény volt. Ameddig egészséges volt, ácsmesterséget folytatott. Ameddig látott, szorgalmasan kutatta Isten Igéjét, most vak. Ameddig járn tudott, dacára annak, hogy nem látott, elment minden vasárnap a két órányira fekvő falusi templomba. Egyik kezével botra támaszkodott a másik kezével kis unokájába kapaszkodott, aki vezette. Egyszer templomba menet elesett és olyan súlyos törést szenvedett, hogy azóta nem hagyhatta el az ágyat. Gyakran ültem az ágya mellett. A húsz év alatt, amióta ismerem, sohasem hagyta el panasz az ajkát. Béke sugárzott az arcáról és az volt a legnagyobb öröme, ha Isten kifogyhatatlan szeretetéről beszélhetett.

Amikor haldoklott és ott ültem az ágya mellett megkérdeztem: „Melyik Ige alapján beszéljek a temetésén?” Felült az ágyában, reám függesztette vak szemeit és így szólt: Az én Igém Mikeás próféta könyvében van: „Mert, ha még a setétségben ülnék is, az Úr az én világosságom”.

Boldog halál.

Isten gyermekei félelem nélkül, Ireménységgel tele halnak meg. Testi fájdalmak és az ellenség támadásai közt adja nekik az Úr a felüdítő kelyhet. Így István a halálkinok közt látta az eget megnyilni és Pál látta az igazság koronáját, amelyet az Úr számára elkészített. Az Úr Jézusnak egy követője így kiáltott a halálos ágyán: „Nem is gondoltam, hogy ilyen könnyű meghalni”. Egy másíknak az orvos azt tanácsolta, hogy ne gondolkozzék a halálról. „Miért ne?” — mondta. „Én nem félek tőle, sőt szeretem a halál gondolatát”.

A legjobb a világon.

Bismarck kancellár séta közben találkozott egy öreg falusi emberrel. Beszélgetés közt kitűnt, hogy a bácsi nemsokkal azelőtt, a kancellár távollétében, Friedrichsruheban volt, a kancellár palotájában és megnézte azt. „Mi tetszett legjobban a palotában?” — kérdezte a kancellár. „A legjobban tetszett nékem a kereszt a Megváltóval, ami a kancellár úr feleségének az ágya felet lógott”. Bismarck herceg erre kezét adva így válaszolt: „Örülök neki, hogy maga is ezt találta a legszebbnek. Ha nekünk nem volna Megváltónk, mi nagyon szerencsétlenek lennénk. A mi Urunk számunkra mindennél többet ér”.

Kemény beszéd.

Istentisztelet után elment a lelkész egy gazdához, aki minden héten járt templomba és szívesen beszélgetett az ott hallottakról.

— Jó napot István — köszönt a lelkész. — Hogy van?

— Köszönöm jól — felelte a gazda. — Örülök a szerencsének. Mindjárt azt is megmondom, hogy nagyon tetszett ma a templomban a Tisztelendő úr beszéde. Azt mondtuk a feleségemmel, hogy ilyen szépen még egyszer sem beszélt Tisztelendő úr. Csak egyet szeretnék mondani, ha nem tetszik rossz néven venni, keményebben kellett volna prédikálni a Tisztelendő úrnak, sokkal keményebben.

— Dehogy veszem rossz néven! Örülök, ha valaki nyíltan megmondja a véleményét. Azt gondolja, hogy keményebben kellett volna beszélnem? Lehet, — csakugyan!

— Igen, Tisztelendő úr, különösen akkor, amikor a megtérésről beszélt és a fősვნისეგრől. Nem is gondolja Tisztelendő úr, milyen fős-

vény emberek vannak ebben a faluban. Rettenetes. Hisz mi keresztyének vagyunk és a földön nem soká élünk. Milyen balgák az emberek, hogy ragaszkodnak a pénzhez és mulandó dolgokhoz. Pedig Isten Igéjében megvan írva, hogy: „Keressétek először Istennek országát és az Ő igazságát és ezek mind megadatnak nektek”. Erre kellett volna, hogy jobban rámutasson Tisztelendő úr.

— Igen, István, ebben igaza van! — felelte a lelkész.

István gazda még tovább beszélt volna, de a tisztelendő úr bucsuzni kezdett. István gazda kikísérte a tornáczra. A kamrajtó nyitva volt és ott lógott a sok szép sonka és kolbász. A lelkész örömmel nézte ezt a nagy gazdagságot és megállott. — István — szól azután gondolkozva — mielőtt idejöttem, annál a szegény Szabónénál voltam, amióta meghalt a férje, alig tudja eltartani a hat gyermekét. Valósággal éheznek. Látom, hogy itt sok sonka van, adjon egy szép sonkát Szabóné számára.

— Egy egész sonkát? Az túlságosan sok, levágok az egyik sonkából egy szép darabot Szabónénak.

— Nem, István, én egészet kérek, olyan gazdag ember, mint maga, kell, hogy egy egész sonkát adjon. Gondoljon arra, hogy Isten mennyit adott magának és abból egy sonkát sem akar odaadni . . .

— Jól van, Tisztelendő úr, ha kell, akkor adok egy egészet. — Amikor István gazda a becsomagolt sonkát átadta, a lelkész azt kérdezte: — Elég keményen prédikáltam most?

— Igen, igen, Tisztelendő úr, szinte egy kicsit túlságosan keményen.

A keresztyén a kereszt és szenvedések dacára nagyon boldog lehet. Hisz éppen az a csuda a mi hitünkben, hogy mindez áldássá válik a mi számunkra.

KÜLMISSZIÓ

Egy afrikai prédikátor beszéde.

Délfrika egy missziói állomásán a következő beszédet mondta egy bennszülött prédikátor:

„Ha szeméinket felemelve az égre nézünk és látjuk azt a pompát és szépséget, amit nekünk Isten szava ígér, látjuk Isten tisztaságát és szentségét és azután magunkra tekintünk, a mi megromlott természetünkre és látjuk, hogy milyen gyengék, — bűnnel terhelték vagyunk, akkor önkéntelenül felkiáltunk: „Hogy jutok én oda? Hogy üdvözüljek? Nincs számomra remény!“ De menj a mid-delburgi pályaudvarra. Látod a sok vasúti kocsit? A teherkocsik tele vannak ládákkal, zsákokkal, súlyos vasszerszámokkal, fával, kőszénnel és állatokkal, a személyszállító kocsik pedig emberekkel. Ez mind együtt óriási teher. És te látod, hogy ez a vonat Uítkykbe akar menni, arra a magas dombra. Hogy lehetséges ez? Ha a mi egész falunk népe neki-támaszkodna a vasúti kocsinak és tölteni akarná a kocsit, akkor sem tudnánk kimozdítani a helyéből. Így kiáltanánk mindnyájan: „Reménytelen!“ De menj előre. A mozdonyban aránylag kis tüzet gyújtanak, elhangzik a jelzés és a hosszú vonat megmozdul, először lassan, azután mindig gyorsabban megy. Nemsokára eltűnik a szemed elől, már csak messziről hallod: eltűnt. Uítkyk felett füstoszlopot fogsz látni és ebből tudod, hogy a vonat odaért. Ezt a munkát egy kis tűz végzi. Ez a munkateljesítmény te benned is végbemege, ha benned a Szent-Lélek tüze meggyullad. A terhek dacára, amelyek rajtad vannak, el fogsz jutni oda, ahova gyengeségedben reménytelenül nézel és mégis vágyódsz. Kérd Istent, hogy az Ő Szentlekednek tüzét gyújtsa meg benned. Akkor

a hitnek ereje fog felemelni, az élő és biztos reménység fog felfelé vinni. Nemsokára te is elmondhatod: „Az ég felé vivő úton megyek és bizonyosan odajutok.“

Bizalom.

A malájokat nem szeretik a tengerészek csaló és ravasz természetük miatt. De vannak azért közöttük is derék és becsületes kereskedők. Egy ilyen kereskedő utazott egyszer egy angol hajó fedélzetén és megkérdezte a hajóskapitányt, hogy adhatna-e neki néhány traktátust. A hajóskapitány megkérdezte, hogy mit akar csinálni a traktátusokkal, hisz nem tud olvasni.

A maláj férfi így válaszolt: „Ha egy fehér ember üzletet akar velem kötni, akkor elé teszek egy traktátust és megfigyelem, hogy hogy viselkedik. Ha figyelmesen és nyugodtan elolvassa, akkor tudom, hogy nem fog engem megcsalni. De, ha a traktátust megvetéssel félrelöki, sőt talán káromkodik is, akkor tudom, hogy nem bízhatom benne.“

Bálvány.

A pogány Chromatius beteg volt és hivatott egy missziói orvost. Mielőtt ez a kezeléshez hozzáfogott volna, kikötötte, hogy Chromatius az összes házában levő bálványt pusztítsa el. A pogány nem érezte magát elég bátornak ehhez és kérte az orvost, hogy tegye meg ő. Miután megtette, kérte Istent a keresztyén orvos, hogy gyógyítsa meg Chromatiust, de hiába. Így szólt Chromatiushoz: „Kell, hogy legyen nálad még egy bálvány, azt is el kell pusztítani, ha meg akarsz gyógyulni.“ Szomorúan vallotta be a pogány, hogy tényleg van, egy nagyon értékes, vert aranyból készült bálványa a takaró alatt, amit szeretett volna megtartani. Nem sokkal azután, mert ezt is kiszolgáltatta, Isten meggyógyította beteg testét és lelkét.

Tudakozzátok az Írásokat!

Vezérfonal a Biblia olvasásához.

Okt. 1. Ján. 8: 12—20. Jób 5: 17—26. Hogy Jézus csakugyan a világ világossága, arról legjobban bizonyosságot tesz Ő maga. Aki Jézus beszédeit, Jézus életét és halálát tanulmányozza, az, ha őszinte, meg fogja látni a világosságot, amely belőlük árad. Ez a világosság beléhatol az emberi szívbe s megmutatja annak a sötétségét. De bepillantást enged egyúttal az Atya szeretetébe és kegyelmébe is s megmutatja, hogy az Atya s a Fiú egyek. De egy velők a Szent-Lélek is, akinek a munkája láttatja meg velünk Jézust, mint a világ világosságát. Ismered-e ezt a világosságot?

Okt. 2. Luk. 7: 11—17. Ef. 3: 13—21. Máté 11: 25-30, Zsid. 12: 18-24. Pál apostol mintaképünk lehet a másokért való imádkozásban is. Mennyire fontos előtte, hogy azok, akik már az Úrét, növekedjenek is a kegyelemben. S tudja, hogy ehhez neki is hozzá kell járulnia hűséges imádkozással. S azt is tudja, hogy mit kell kérnie: hitet, szeretetet, mélyebb ismeretet, Lélekkel való beteljesedést. De a kérés mellett nem feledkezik meg a hálaadásról, Isten dicsőítéséről sem. Milyen nagy előhaladást tehetne Isten országa, ha sok ilyen imádkozó akadna!

Okt. 3. Zsolt. 51. És. 59: 1—8. A legmegragadóbb Zsoltárok egyike. Olyan imádság, amit mindenkinek ismernie, tudnia és szívében forgatnia kellene. Nem csak a megtérés küszöbénél, az újjászületés küzdelmeiben alkalmasak ezek az igék, hanem Istennek a keskeny úton járó gyermekei is új, meg új erőt, mélyebb megfeszítést nyerhetnek általok. Az új szívnek is szüksége van még teljesebb tisztaságra, meg-megújuló erőre, zavartalanabb öröme, fokozottabb engedelmességre, a bizonyágtételhez és munkához való több készségre. Istennek gyermeke ne tekintsd ezt az imádságot úgy, mint meghaladott álláspontot, hanem gyakorold magadat benne.

Okt. 4. Ján. 8: 21—30. És. 59: 9—21. Nem csak a testnek van betegsége és halála, hanem a léleknek is. A lélek betegsége a bűn, s amely lélek megmarad ebben a betegségekben, az meg is hal benne. A bűnös lélek gyógyítója Jézus, aki hisz Őbenne, az meggyógyul és él. Aki nem hisz, az meghal a bűneiben, vagyis örökre elszakítva marad Istentől, az életnek forrásától, ez a kárhozat. Jézusnak ezek az önmagáról tett bizonyágtételei oly meg-

gyözők voltak, hogy sokan hittek benne. Csak azok nem hittek, akik szándékosan elzárták szívüket az igazság elől, s épen annak folytán megmaradtak a bűnben. A Jézusról szóló bizonyágtétel ma is ezt a kétféle hatást váltja ki.

Okt. 5. Ján. 8: 31—47. És. 60: 1—13. A legrettenetesebb rabság az amelyben a bűn tartja fogva az embert. Hinni Jézusban egyértelmű evvel: megszabadulni abból a borzasztó rabságból. Miért nem választja oly sok ember ezt a szabadságot? Mert az ördög elámítja, bekötözi a szemét, s inkább hisz az ördögnek, mint az Úrnak. A hazugság csábítóbb és tetszetősebb, mert kedvez a bűnbe esett ember hajlamainak. Az igazság pedig ítéletet mond ki a bűnös emberi természet fölött és bünbánatot, megtérést követel. De aki hallgatja Isten beszédét és befogadja, az megszabadul.

Okt. 6. Ján. 8: 48—59. És. 60: 15—22. A testi ember, aki elzárja a szívét a Lélek beszéde előtt, nem érti meg a lelki dolgokat. Testi halálról tud, de a lelki halál megértésére nincs érzéke. Jézusban sem tud mást látni, csak embert, aki egy pár ezer évvel később élt, mint Ábrahám s nem ismeri föl benne az örökkévalót, aki előbb volt Ábrahámnál. A lelki dolgok megértésére csak Istennek Szent-Lelke tesz bennünket képessé. A Szent-Lélek pedig csak az alázatos szívekbe tud bevonulni. A kevély szívek ma is csak kövekkel tudnak felelni szeretetteljes hívására.

Okt. 7. Ján. 9: 1—23. És. 61. Mások betegségét vagy nyomorúságát látva nem azt kell elsősorban kérdeznünk, hogy mivel érdemelte ez meg ezt, hanem hogy mit akar Isten evvel nyilvánvalóvá tenni, s mire akar bennünket is tanítani. Ennek a vaknak a történetéből sok tanulságot meríthetünk. Reámutat ez nem csak arra, hogy Jézus a test orvosa, hanem főként arra, hogy a léleké is. A lelki vaktságot Ő gyógyítja meg. Akinek a szemeit Ő megérintheti, az látóvá lesz. S mily sokan kerülnek el szándékosan azt az érintést! Az újonnan megnyílt szem nem lát azonnal egészen világosan. (Lásd Márk 8: 22—26.) Ez a vak is először csak a környöreletes embert látja, Jézust, majd később a prófétát. De még többet is kell látnia.

Okt. 8. Ján. 9: 24-41. 75. Zsolt. 58. Jézus nem áll meg félúton. Megnyílt szemű ember-

nek meg kell Őt látnia annak, aki, Isten Fiának. Ez a célja a lelki szemek megnyitásának. Jézust megismerni, Jézusban hinni, Jézust imádni. Aki nem jut el ide, az mindörökké vak marad, vagy ha félig kinyitlak a szemei, újra bezárulnak, ha ezt a teljes világosságot nem akarja engedni beléjük hatolni. S a megindult és visszacsúszott emberi lélek helyzete még sokkal veszedelmesebb. (Zsid. 6: 4—8.)

Okt. 9. Luk. 14: 1—11. Ef. 4: 1—6. Máté 12: 1—8. Zsid. 4: 9—13. Isten gyermekeinek különböző kegyelmi ajándékaik vannak. De egy Lélek osztogatja ezeket az ajándékokat, s ennek az egy Léleknek kellene megtölteni és összekötni egymással Isten gyermekeit, hogy legyenek igazán egyek az Űrban. Milyen nagy súlyt helyez erre Isten igéje! Gondoljunk csak az Űr Jézus főpapi imájára Ján. 17-ben. S vizsgáljuk meg jól ezt a mai igét is, hogy mennyi mindent adott nekünk az Űr, ami által egyé lehetünk. S mégis mennyi széthúzás és még nem értés van Isten gyermekei közt. Hányféle idegen lélek, amelynek engednek, s amely nem engedi létrejönni az egységet. Imádkozzunk lelki ébredésért az Isten gyermekei közt.

Okt. 10. Zsolt. 55: 1—9. 17—19, 23. És. 62. „Vessed az Űrra a te terhedet!” milyen sokszor olvassuk ezt, vagy ehhez hasonló felszólítást az Isten igéjében! S mégis milyen kevesen engednek ennek a szónak! Ha a szívök reszket a gondoktól, a bánattól, a félelemlől, akkor vagy elcsüggednek, kétségbeesnek, vagy a magok erejével, vagy emberi segítséggel akarnak szabadulni a bajokból. Pedig egyetlen biztos menedék van, az Űrhoz kiáltani, mert Ő megsegít és megszabadít. A kiáltásban természetesen nem szabad mindjárt elfáradni és abbahagyni a könyörgést, hanem várni kell az Űr szabadítására.

Okt. 11. Ján. 10: 1—11. És. 63: 1—14. Sok emberi lélek nem tudja megkülönböztetni a tolvajt a jó pászortól, és beereszti lelkébe és életébe az idegent, s ennek hódol meg. Pedig könnyű volna megismerni, mert Jézus nem csak a jó pásztor, hanem az ajtó is, tehát Ő nem léphet be semmiféle idegen közvetítés útján a szívünkbe, hanem csak a saját maga személye által. Nem elég, ha különféle prédikátorokra, vagy lelki vezetőkre hallgatunk, ezek legfeljebb útmutatók lehetnek, de ha nem tudnak bennünket közvetlen összekötetésbe hozni Jézussal, akkor tolvajok, akik a magok számára ragadozzák a juhokat. Jézus hangját kell

megismerned s azt követned, akkor lesz bővölködő életed.

Okt. 12. Ján. 10: 12—30. És. 63: 15—64: 11. Jézus a legtökéletesebb pásztor, jobban szereti juhait önmagánál. Nem igyekezett a maga életét megtartani, hanem odaadta azt, hogy juhait megmenthesse. Mily balgaság nem fogadni el ezt az ingyen kegyelemből való szabadítást, s nem hallgatni annak a szavára, aki örökéletet ad s az Atyához vezet bennünket! S mégis minden időkben akadtak nagy számmal olyanok, akik nem hittek Jézus szavának, hanem bolondságnak tartották azt, s a magok tévelygő útjain járva, örökre elvesztek. De Jézus ma is hallatja hű szolgálai által az Ő hívó szavát a világ minden részében, hogy mindenünnen egybegyűljse azokat, akik készek az Ő szavát követni. Ki a hű szolga, akit Jézus így fölhasználhat?

Okt. 13. Ján. 10: 31—42. És. 65: 1—16. Aki nem hisz Jézusnak, az természeteszerűleg föl is lázad ellene. Jézus, minden alázatossága mellett, olyan nagy igényekkel lép föl a maga személyére vonatkozólag, hogy nem lehet közönyösen elmenni mellette. Vagy követed, vagy üldözöd. Vagy szereted, vagy gyűlöled. Vagy barátja vagy, vagy ellensége. Gondold meg jól, melyik csoporthoz tartozol.

Okt. 14. Ján. 11: 1—16. És. 65: 17—25. Jézus a világ világossága, s csak aki ebben a világosságban jár, az nem tévedhet el. Sokféle világosságot követnek az emberek, de ezek vagy emberi kezek által meggyújtott mécsesek, amelyeknek fénye nem elegendő arra, hogy megtalálják mellette az igazi, helyes utat, vagy veszedelmes lidércfények, amelyek sötétségbe, ingoványba visznek. Jézus világossága biztos úton, biztos célhoz vezet akkor is, ha betegségben, vagy épen a halálon keresztül kell is menni fényénel.

Okt. 15. Ján. 11: 17-31. II. Krón. 1: 7-12. Aki Jézusban hisz, ha meghal is él, mert nem a test élete az igazi élet, hanem a léleké. A lélek pedig meghalt a maga bűneiben mindaddig, míg Jézus életre nem hívja. S minden embernek, aki még föl nem támadt új életre, szól ez az ige: „A Mester itt van és hív téged”. Meghallottad-e már ezt a hívást? fölkeltél-e és hozzámentél-e? Ha még nem, úgy siess, kelj föl hamar! Ha pedig már az Ővé vagy, maradj is meg Őbenne, hogy megmentett lelked a fel-támadás napján boldogan öltthesse magára az új, megdicsőült testet.

VARGHA GYULÁNÉ.